

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania T.W.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 31 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 maja 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 maja 2016 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację T.W. (wnioskodawca), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w T. z 7 lipca 2015 r., III U (...), oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. (organ rentowy) z 19 września 2014 r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł wnioskodawca, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4, natomiast w uzasadnieniu wniosku wnioskodawca wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jakim jest stosownie standardów orzecznictwa Sądu Najwyższego w zakresie stosowania art. 285 § 2 k.p.c. i art. 286 k.p.c. w sprawach, w których istnieje trudność ustalenia

stopnia naruszenia sprawności organizmu chorego z uwagi na rozbieżność wniosków zaliczanych do wiadomości specjalnych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawcy organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie Sąd Najwyższy zaznacza, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został sformułowany w sposób wysoce nieprecyzyjny. Wnioskodawca podnosi bowiem *de facto*, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, podczas gdy w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że jednocześnie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355). Z uwagi na powyższe oraz przy uwzględnieniu faktu, że wnioskodawca w żaden sposób nie uzasadnił w czym, oprócz występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, dopatruje się wypełnienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4, nie można uznać, iż przedmiotowa skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Odnosząc się następnie do przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego Sąd Najwyższy stwierdza, że zagadnienie prawne, uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy, musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny – tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu, 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą – tak, aby

udzielenie odpowiedzi na postawione pytanie ułatwiło sądowi odwoławczemu podjęcie decyzji jurysdykcyjnej co do istoty sprawy, 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście poważne wątpliwości, ze względu na użycie przez ustawodawcę przymiotnika kwalifikującego „istotne”. W sprawie nie występuje więc istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jeżeli ocena sformułowanego przez skarżącego problemu jest jednoznaczna (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2007 r., I PK 220/07, LEX nr 864044). Ponadto, nie można uznać, aby w sprawie występowało zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej przedstawianej przez skarżącego, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522 oraz z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka z 2003 nr 13, poz. 5).

Sformułowane przez wnioskodawcę zagadnienie prawne nie spełnia powyższych wymagań już chociażby z tego względu, że w sposób nieprecyzyjny odnosi się do ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Wnioskodawca wskazuje, że przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia wiadomości specjalne były rozbieżne, podczas gdy z ustaleń Sądów obu instancji wynika, że wydane w sprawie opinie biegłych sądowych oraz opinie lekarzy orzeczników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jednoznacznie wskazywały, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Co więcej, jedna z wydanych w sprawie opinii zawierała informację o dokonaniu konsultacji z lekarzem innej specjalności, zajmującym się leczeniem schorzeń, jakie stwierdzono u wnioskodawcy (k. 22 akt), w związku z tym brak jest podstaw do twierdzenia, iż wiadomości specjalne, stanowiące istotną część materiału dowodowego, były rozbieżne. Ponadto, Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się już w przedmiocie wykładni art. 285 § 2 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. Jak wynika z wcześniejszego orzecznictwa Sądu Najwyższego zgodnie z art. 285 § 2 k.p.c., biegli mogą złożyć opinię łączną. Nie ma więc normy (przepisu) o konieczności dopuszczenia przez Sąd dowodu z opinii łącznej biegłych lekarzy w każdej sytuacji, gdy u ubezpieczonego stwierdza się więcej niż jedno schorzenie. Brak jest zatem podstaw do formułowania ogólnej tezy, że przepisy postępowania wymagają by biegli - jeżeli zachodzi potrzeba zasięgnięcia opinii kilku biegłych -

zawsze składali tylko jedną wspólną opinię. Przy podejmowaniu takiej decyzji należy mieć na uwadze przede wszystkim okoliczności faktyczne sprawy. Kompleksowa ocena stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w zależności od okoliczności faktycznych, może wymagać opinii łącznej biegłych lekarzy, bądź zasięgnięcia dodatkowej opinii tych samych biegłych (art. 286 k.p.c.), czy też zasięgnięcia opinii innego (kolejnego) biegłego lub innych biegłych - art. 286 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2015 r., I UK 430/14, LEX nr 1809930; postanowienie Sądu Najwyższego z 13 lutego 2014 r., I UK 404/13, LEX nr 1646929). Sąd Najwyższy w obecnym składzie w całości podziela powyższe poglądy.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ani też, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i dlatego orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.

as